

179. SLAVEC Slava: V Boljuncu na „Gorici“. Jadranski koledar 1974, 154–158, s slikami.
180. STRAŽAR Stane: Svet pod Taborom. Kronika Ihana. Izdal odbor za praznovanje 750-letnice Ihana, Ihan 1974, 335 str., s slikami in zemljevidi.

Janez Bogataj

UDK 016:39 „1975“

BIBLIOGRAFIJA NALOG ŠTUDENTOV PZE ZA ETNOLOGIJO V LETU 1975

Okrajšave: P – proseminarska naloga, S – seminarska naloga, D – diplomska naloga. Vse naloge so v tipkopisu.

Živinoreja

1. LESKOVEC Boža: Živinoreja v vasi Blatna Brezovica, P, 14 str.

Lovstvo

2. PAVLIN Zora: Lov in lovstvo v vasi Polšnik, P, 22 str., s fotografijami in risbami.

Nabiralništvo

3. POČKAR Ivanka: Nabiralništvo v Polšniku in okolici, S, 47 str., s fotografijami in karto.

Rokodelstvo in obrt

4. HOČEVAR Andrej: Domača obrt v vasi Zamostec pri Sodražici, P, 13 str., s fotografijami.
5. LAMUT Branko: Lončarstvo v Šentjernej in okolici, P, 17 str., s fotografijami in karto.
6. RODE Marjan: Mlinarstvo v Žužemberku, P, 19 str., s fotografijami in risbami.
7. VIDIC Nika: Apnarstvo v Praprotnem v Selški dolini, P, 25 str., s slikami.

Industrija in rudarstvo

8. OKROŽNIK-SIMIKIČ Alenka: Življenje in delo livarjev v Železarni Jesenice od konca 19. stoletja do danes, S, 41 str., s fotografijami.

Promet, komunikacijska sredstva in komuniciranje

9. CIGLIČ-SALAMUN Zvona: Gibanje v življenju prebivalstva v vasi Trsek v slovenski Istri, S, 31 str., s kartami.

Trgovina

10. OSTERC Majda: Tihotapljenje tobaka (čez jugoslovansko italijansko mejo v bližini Logatca v obdobju med 1. in 2. svetovno vojno), P, 15 str.

Turizem

11. KUNČIČ Irena: Kmečki turizem na Bledu in v njegovi okolici, S, s fotografijami in načrti.

Prehrana

12. JAKOPIČ Petra: Prehrana v vasi Ceršak nad Šentiljem, P, s fotografijami.
13. SOLARIČ Jelka: Prehrana v Drašči vasi v Suhi krajini, S, 25 str.

Stavbarstvo in stanovanjska oprema

14. DULAR Andrej: Gospodarstvo in njegov vpliv na stavbe v zaselku Škrilje v Beli krajini, P, 19 str., s fotografijami, risbami in karto.
15. GRABNAR Marija: Stanovanjska kultura trboveljskih rudarjev v obdobju 1918–1941, P, 15 str., s fotografijami.
16. KOZAR-MUKIČ Marija: Naselja in domovi v Porabju, P, 15 str., s fotografijami in risbami.

Noša

17. ŠMAGELJ Jožica: Obleka trboveljskih rudarjev, njihovih žena in otrok med obema vojnoma, P, 13 str., s fotografijami.

Vzgoja

18. ŠIROK Zdenka: Socialno stanje in vzgoja otrok v „Sibiriji“ pred drugo svetovno vojno, P, 21 str., s fotografijami.

Sosedstvo

19. PETEK Tone: Sosedski odnosi v Podvolovljeku, S, 32 str., tabele.
20. ŽAGAR Zora: Sosedski odnosi v Galjevici, S, 19 str.

Šege

21. GORUP Ino: Šege in običaji v severnem delu Slovenskih gor, P, 16 str.
22. OKROŽNIK-SIMIKIČ Alenka: Smrtne šege v vasi Ceršak nad Šentiljem, P, 18 str., s fotografijami in tabelami.

Zdravilstvo

23. ARH Marina: Ljudsko zdravilstvo v Cerkljah ob Krki, P, 14 str.

Razno

24. ZORAN Nada: Kmetijstvo na Jami v občini Šiška, P, 12 str., s fotografijami.

DOPOLNILO k bibliografiji v Glasniku SED 15/1975, št. 5, 17–19:

- ŠLIBAR Vladimir: Povezava vasi z mestom (Okolica Slovenskih Konjic). D, 1973.
- VOGEL Milan: Življenje družin v Šentanelu v začetku leta 1974. D, 1974.

Duša Krnel-Umek

poročila, novice

ALPES ORIENTALES 8 V REZIJU (ITALIJA)

Osmo zasedanje neformalne delovne skupine vzhodnoalpskih etnologov, ki se je prvič sestala leta 1956 v Ljubljani, je bilo to pot v Reziji. Tema se je prilagodila deželi gostiteljci, načela je vprašanja izseljenstva, ki je poglavo v Reziji že globoke in široko razpredene korenine.

4. junija 1975 se je začelo prvo zasedanje s pozdravnimi besedami prof. G. Perusinija, organizatorja sestanka, ki je najprej toplo pozdravil najstarejšega udeleženca, prof. Gavazzija, za njim pa še druge goste in udeležence osmega srečanja delovne skupine Alpes orientales: Z. Kumer, M. Matičetovega, V. Novaka, A. Podlogar, M. Ramovša, M. Stanonik, J. Strajnarja, M. Terseglava in V. Voduška iz Ljubljane, M. Maissna in R. Wildhaberja iz Švice, G. Schroubeka iz ZR Nemčije, N. Cantruttijevo iz Vidma ter G. P. Grijja in R. Pellerinja iz Trsta. Za Perusinijem je pozdravil udeležence še ravenški župan Enzo Lettig, ki je s kleno rezijansčino osvojil predvsem slovenske udeležence tega zasedanja.

Pod predsedstvom dr. M. Matičetovega se je začel prvi delovni sestanek, na katerem nam je G. Perusini razgrnil svoje načelne poglede na izseljenstvo in poskušal določiti, koliko, kdaj in zakaj je le-to predmet tudi etnoloških raziskav (Emigrazione e tradizioni popolari).

Popoldansko zasedanje se je nadaljevalo pod predsedstvom G. Perusinija. J. Strajnar je kot prvi predavatelj tega dela zasedanja posredoval osebne vtise o izseljenkem življenju v Franciji (Emigration-experience et observations personnelles); M. Matičetov je zadel v živo, ko je osvetlil

izseljeništvu, kakršno odseva v rezijanski pesmi, pravljici in povedki (L'emigrazione nella letteratura popolare resiana); Z. Kumer se je lotial teme o domovinski ljubezni, ki jo izpričujejo slovenske ljudske pesmi (Heimatliebe im slowenischen Volkslied).

Drugi dan, 5. junija 1975 so bila dopoldan na vrsti tri predavanja, sestanku je predsedoval dr. R. Wildhaber. N. Cantaruttijeva je spregovorila o pripovedništvu izseljencev v Ertu (Emigrazione e tradizioni popolari nel paese di Erto); A. Maissen o izseljencih v Graubundu, kot se jih spominjajo starejši (Was wissen alte Leute in der „Surselva Grischuna“ noch uber die fruheren Auswanderungen zu berichten?) in G. P. Gri o izseljeniški furlanski pesmi (Emigrazione e canto popolare friulano).

Popoldan se je zasedanje nadaljevalo in tudi končalo pod predsedstvom dr. G. Schroubeka. V. Vodušek je obdelal specialno temo o „lidijski“ kvarti v rezijanski glasbi in z več zvočnimi primeri prijetno popestril svoja izvajanja o rezijanski glasbi (La quarta „lidica“ nella musica popolare resiana); M. Ramovš je posegel na področje plesa ter podčrtal vlogo in pomen plesnih folklornih skupin v življenju slovenskih izseljencev (Die Rolle der Tanztradition im Leben slowenischer Auswanderer). Zadnji je predaval R. Pellegrini in na temelju pretresljivih pisem karnijskih izseljencev razčlenil njihov jezik (Lettere di emigranti carnici — osservazioni linguistiche).

Večer tega dne je obogatila rezijanska folklorna skupina. Ta ni navdušila samo udeležencev osmega zasedanja Alpes orientales pač pa je ogrela tudi domačine, ki so v velikem številu napolnili šolsko dvorano. Za vse, ne samo za tiste, ki so prvič poslušali viže domačih umetnikov, ti so s „citiro“ (goslimi) in „brunkolo“ (kontrabas) spremljali plesalce — je ostal večer v nepozabnem spominu. Glasba, pesem, ples, slovesna drža plesalcev, takt muzikantov, ki s peto udarjajo ob tla, vse to je prevzelo pisano družbo vzhodnoalpskih etnologov, da smo zares iz srca nagradili plesalce in muzikante z iskrenim aplavzom.

Zadnji dan nas je Rezija očarala še drugače: popeljali smo se s svojimi avtomobili na Korito (Koritis), ki leži pod Kaninom, obdana z njivicami, senožeti in pašniki. Vodstvo je prevzel dr. Matičetov, naš cicerone. Sicer se ni izkazal s pretirano gostobesednostjo pač pa z izkušeno besedo poznavalca razmer in izročila rezijanskih rojakov, ki so mu še posebej pri srcu zaradi tragične usode ljudi, razkropljenih po številnih tujih mestih. Rezija se je mnogim udeležencem razkrila šele na Koritu: doživljali smo jo ob sončnem vremenu, pod mogočnim Kaninom z bleščočimi snežniki in ozelenelimi pašniki, skoraj idiličnem vaškemu miru; ob skupnem obisku bližje planine; zatikajočem se pogovoru z domačini in tudi ob slovesni sklepni besedi R. Wildhaberja, s katero je povzel misel nas vseh: težko se poslavljamo od Rezijanske doline, njenih slikovnih gorá, gostoljubnih Rezijanov, katerih bogastvo se ne razkriva v izobilju polj in sadovnjakov pač pa v izjemnem duhovnem izročilu, rojenem v trdnem življenju, iskrenem čustvovanju in tudi življenjskem optimizmu.

Pot nazaj do Rávanca bo ostala udeležencem v spominu, ker smo šele s skupno prijateljsko pomočjo drug drugemu uspeli prevoziti zadnji, najbolj strm klanec tik pred Solbico, kjer se začenja dobra asfaltirana cesta, ki povezuje vse rezijanske vasi v dolini.

Zjutraj 6. junija 1975 smo se razhajali v upanju, da se bomo srečali na devetem selovnem sestanku, morda v Švici, kamor vabi vzhodnoalpske etnologe dr. R. Wildhaber.

Ko končujem kratki zapis vtisov o rezijanskem srečanju skupine Alpes orientales, ne da bi nadrobno spregovoril o samih predavanjih, ki bojo tako in tako tiskana, se ob koncu sprašujem, kakšna bo nadaljna usoda neformalne delovne skupine, saj terja organizacija srečanja kar precej dela, premagovanja različnih ovir in tudi znanja. Pri tem mislim še posebej na znanje tujih jezikov, ki jih še manj kot slovenski udeleženci ne obvladajo mlajši kolegi iz sosednjih dežel toliko, da bi v njih lahko pisali in govorili? Dosedanja bogata žetev — sedem zbornikov — nas obvezuje, da sodelujemo še naprej in da iščemo nove možnosti za čim bolj plodno in uspešno delo, za nadaljnje sodelovanje s kolegi iz sosednjih dežel, s katerimi nas veže skupen vzhodnoalpski kulturni prostor.

Tone Cevc

NIKO KURET — SEDEMDESETLETNIK?

Ko se bo na Jurijevo ta bajčni predstavnik pomladi srečal s slovenskim raziskovalcem šeg, šem in iger, se bo najbrž zavistno začudil mladostnosti našega prijatelja, ki mu bo nadležno izročilo naprtilo prav ta dan nekakšne „križe“, katere naj bi celó vriskáje sprejel, ker zna toliko latinščine (in še, da prihaja jubilej vanjo iz herbejščine. . .). Ker smo sami priče žilave zagnanosti in delavnosti v Trstu rojenega in v belem, veselem Celju ter Jurkloštru odraslega Nika Kureta, jubilirajmo z njim — ustrezno njegovi vedrini, dediščini teh slovenskih pokrajin in rodov — s pogledom na njegov delež v naši stroki, ki nam bodi v tolažbo zavoljo izpolnjenih dolžnosti in morda mlajšim v vzpodbuden opomin. . .

K vsestranski umski in ročni Kuretovi spretnosti sodi tudi gibčno obvladovanje jezikov, ne le romanskih, ki si jih je bil nekoč izbral za krušno stroko — in gladki, gibčni, sočni slog, s katerim obvladuje tako poljudno pripoved kot utrudljivo raziskovanje. Primerjalno slovstvo (v stari Kidričevi šoli, s poznavanjem dejstev in idej!) mu je le še razširilo pogled in ga privedlo — poleg pesmi, ki nam jo je daroval s svojim tenorjem in z odprtim srcem za vse življenje naokrog — k ljudski kulturi. . .

Šolsko tlako — od Kranja, mimo odpusta iz službe, do Urških gostincev ob Ljubljani — in spretno opravljanje založniških ter radijskih poslov — so mu poleg pisanja in režiranja lutkovnih iger, prevodov romanov in dram, teoretično prikazovanje sodobnega igravstva, izdajanje revije in zbirke zanj — lajšali tudi učbeniki, slovarji, katalogi. . .toda že 1944 je Etnolog natisnil njegove Pustne šeme na Cerkljanskem, delo v Grafenauerjevi komisiji za slovensko narodopisje od 1947 in v Inštitutu SAZU od 1954 — kjer vodi odsek za ljudske šege in igre — pa ga je docela pritegnilo v etnologijo.

Iz Kuretove bibliografije — do 40 str. tipkopisa — se kljub njegovi mnogostranosti oblikujejo tri temeljne smeri njegovega raziskovanja. O šemah je pričel pisati poljudno pred 40 leti. Za sintetičnima pregledoma Aus der Marskenwelt der Slowenen (Dunaj 1955), v Švici 1967 in za vso Evropo v Enciclopedia univ. dell'arte 1964 pa sledi vrsta študij od bohinjskega harlekina do drugih gorenjskih